

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 21. 5. 2020 v trestní věci obžalovaného V[REDAKCE] T[REDAKCE], narozeného [REDAKCE],

takto:

Odvolání obžalovaného V[REDAKCE] T[REDAKCE] proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 26. 11. 2019 č. j. 9 T 77/2018-1241 se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný V[REDAKCE] T[REDAKCE] uznán vinným, že dne 8. 11. 2017 v 15:45 hodin v Rokycanech na Malém náměstí, kde se po předchozí domluvě osobně sešel s již pravomocně odsouzeným prap. P[REDAKCE] H[REDAKCE], příslušníkem Policie České republiky, služebně zařazeným na [REDAKCE], tomuto předal úplatek ve výši 20 000 Kč ve dvoutisícových bankovkách jako odměnu za poskytování informací o plánovaných kontrolách odboru cizinecké policie.
2. Toto jednání kvalifikoval okresní soud jako zločin podplácení podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku a obžalovanému uložil podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku peněžitý trest, jehož výměru podle § 68 odst. 1 trestního zákoníku stanovil ve výši 200 denních sazeb. Podle § 68 odst. 2, 3 trestního zákoníku stanovil denní sazbu ve výši 300 Kč. Pro případ neuhrazení peněžitého trestu stanovil okresní soud podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku náhradní trest odnětí svobody ve výměře 3 měsíců.
3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný V[REDAKCE] T[REDAKCE] včas odvolání, které odůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Domáhal se zrušení napadeného rozsudku z důvodu uvedeného v § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu a vrácení věci okresnímu soudu podle § 259 odst. 1 trestního řádu. Pro případ, že by k takovému postupu neshledal odvolací soud důvod, připomněl zásadu reformatio in peius s tím, že by vnímal jako horší variantu trest uložení podmíněného trestu odnětí svobody. Odvolání opřel o námitky, ke kterým se krajský soud vyjádří v další části tohoto svého rozhodnutí.
4. Podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal Krajský soud v Plzni zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, a dospěl k těmto závěrům.
5. Předně je třeba zmínit, že krajský soud v této věci rozhoduje již podruhé, neboť usnesením z 3. 9. 2019 sp. zn. 8 To 216/2019 zrušil z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. a), b) trestního řádu ohledně odvolatele předchozí odsuzující rozsudek a okresnímu soudu věc podle § 259 odst. 1 trestního řádu vrátil, aby ji znovu projednal a rozhodl. Okresnímu soudu vytknul, že vůbec nehodnotil protokoly o sledování osob a věci doplněné fotodokumentací, byť je k důkazu provedl. Okresnímu soudu uložil, aby zvážil výslech dříve spoluobžalovaného P[REDAKCE] H[REDAKCE], provedené důkazy zhodnotil tak, jak mu to ukládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu a nové rozhodnutí odůvodnil tak, aby splňovalo veškeré náležitosti ustanovení § 125 odst. 1

trestního řádu. To se v prvním odsuzujícím rozsudku rozhodně nestalo.

6. Na uvedené reagoval okresní soud tím, že se pokusil vyslechnout jako svědka bývalého obžalovaného a policistu P. H., ten však ve věci odmítl vypovídat. Poté přehrál videozáznamy z kamer, které dokladují setkání obžalovaného a P. H. ve dnech 3. 8. 2017, 5. 9. 2017 a zejména 8. 11. 2017, při nichž obžalovaný konspirovaně předával P. H. bílé předměty, přičemž v posledním případě bylo po zadržení jmenovaných zjištěno, že obžalovaný předal P. H. částku 20 000 Kč. Všechny provedené důkazy okresní soud tentokrát hodnotil v souladu s požadavky zákona a dospěl ke správnému závěru, o němž nevznikají žádné důvodné a rozumné pochybnosti, že se obžalovaný dopustil jednání popsaného ve výroku napadeného rozsudku.
7. Nyní lze již konstatovat, že v řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, nebyly zjištěny žádné podstatné vady, pro které by bylo nutné znovu napadený rozsudek zrušit a věc vracet okresnímu soudu. Byla dodržena všechna zákonná ustanovení, včetně těch, která mají zabezpečit právo obžalovaného na obhajobu a která zajišťují řádné zjištění skutkového stavu věci. Takový stav také okresní soud zjistil a v novém řízení napravil nejzávažnější pochybení spočívající v absenci zhodnocení záznamů o předávání věcí obžalovaným T. policistovi P. H. S tím, jak okresní soud tyto záznamy zhodnotil, se odvolací soud ztotožňuje a pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku.
8. Odvolací soud nesouhlasí s námitkou obžalovaného, že napadený rozsudek je opět nepřezkoumatelný pro nedostatky jeho odůvodnění. Pokud je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, respektive nedostatečně odůvodněný, tak ve výroku o trestu, k čemuž se odvolací soud ještě vrátí. Ohledně posouzení viny a právního posouzení věci je napadený rozsudek přezkoumatelný a dostatečně odůvodněný.
9. Podle obžalovaného se okresní soud opětovně nevypořádal s pasážemi výpovědi odsouzeného P. H., na které poukazoval již ve svém odvolání proti předchozímu rozsudku. Odsouzený se sice formálně ke skutku doznal, avšak jeho doznání nelze hodnotit jako důkaz usvědčující obžalovaného. Z kontextu výpovědi odsouzeného je zřejmé, že se doznal k zaslání SMS zpráv obžalovanému a k faktickému převzetí částky 20 000 Kč. Naopak se nedoznal k tomu, že by žádal od obžalovaného úplatek, ale zejména k tomu, že by vůbec vědomě od obžalovaného převzal částku 20 000 Kč a tím méně k tomu, že by tuto částku přijímal jako úplatek, potažmo k tomu, že by mu obžalovaný částku jako úplatek poskytoval. Odsouzený výslovně popřel, že by od kohokoliv za zaslání SMS zpráv přijal peníze a že by věděl, že v obálce od obžalovaného peníze jsou. Stejně tak odsouzený popřel, že by mu obžalovaný dal jakýmkoliv způsobem najevo, že mu obálku dává jako úplatek.
10. K těmto námitkám je třeba uvést, že pouze na podkladě vyhýbavé výpovědi P. H. by obžalovaný nemohl být uznán vinným. P. H. v postavení obžalovaného skutečně výslovně nedoznal, že by od obžalovaného obdržel úplatek za to, že mu posílal SMS zprávy o plánovaných kontrolách cizinecké policie. Ostatně okresní soud nepovažoval výpověď P. H. za zcela věrohodnou a opřel své závěry především o kamerové záznamy schůzek, které řádně a logicky zhodnotil. Závěry okresního soudu o vině obžalovaného pak podporují i další důkazy provedené a v odůvodnění rozsudku zmíněné okresním soudem, tedy zjištěné SMS zprávy, protokol o zadržení obžalovaného a P. H. a zjištění, že byla předávána částka 20 000 Kč.
11. Podle další námitky obžalovaného okresní soud nevysvětlil, proč změnil skutkovou větu. V původním rozsudku byl odsouzen za to, že měl odsouzenému částku 20 000 Kč předat za předchozí poskytované informace o plánovaných policejních akcích, v napadeném rozsudku je však uvedeno, že měl peníze předat za poskytování informací o plánovaných policejních akcích. Není tak zřejmé, zda úplatek měl být předán za již poskytnuté informace, či zda se tak mělo stát za informace, které měly být poskytnuty v budoucnu. Okresní soud k uvedené otázce ve svém

odůvodnění učinil závěr, že obžalovaný měl odsouzeného H■■■■ na výplatní listině právě pro poskytování zpráv o nadcházejících policejních kontrolách. To je evidentně míněno tak, že P■■■■ H■■■■ poskytoval obžalovanému zprávy o policejních kontrolách, které budou teprve uskutečněny, což je logické, neboť poskytování zpráv o již proběhlých kontrolách by postrádalo smysl. V každém případě je z hlediska právního posouzení věci naprosto nevýznamné, zda byl úplatek poskytnut za dříve poskytnuté informace, případně za ty, které budou teprve poskytnuty. Rozhodující je to, že úplatek byl poskytnut v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu a v tomto směru okresní soud své právní úvahy přesvědčivě vysvětlil.

12. Obžalovaný dále namítl, že odposlechy a záznamy o komunikačním provozu prokazují pouze zaslání SMS zpráv, což samo o sobě není trestné. Ze zajištění komunikace nevyplývá domluva o poskytnutí úplatku. Shoda DNA na obálce je sice dána, avšak předání obálky s částkou 20 000 Kč sporné není. Výpověď svědka S■■■■ snad naznačuje upotřebitelnost zpráv od odsouzeného pro obžalovaného, avšak nikoli předání a přijetí úplatku. Navíc je tato výpověď v rozporu s výpovědí odsouzeného, který uváděl, že on (obžalovaný) se v podstatě vyjádřil, že jako na Plzeňsku nezaměstnává, ani neubytovává lidi. Věci zajištěné ve vozidle obžalovaného sice nasvědčují tomu, že obžalovaný působil v oboru zaměstnávání cizinců, avšak otázkou zůstává, zda takto činil na Plzeňsku.
13. K těmto námitkám je třeba říci, že ze SMS zpráv, zajištěné komunikace skutečně nevyplývá, že by se obžalovaný s odsouzeným domlouvali na předání úplatku a výsledky zkoumání DNA nemají žádný zásadní význam. To ovšem nic nemění na závěrech okresního soudu vyjádřených ve výroku o vině napadeného rozsudku. Není podstatné ani prokázání toho, zda obžalovaný zaměstnával krajany na Plzeňsku, významné je to, že dostával zprávy o plánovaných policejních akcích, evidentně zajišťoval zaměstnání a ubytování pro různé osoby, a pokud snad sám obsah SMS zpráv nevyužíval, mohl je využívat tím, že je předával jiným osobám, třeba i za úplatu.
14. Tvrdí-li obžalovaný, že v předchozích dvou případech sledování nebylo prokázáno, že by v předávaných předmětech, respektive obálcích, byly peníze a uvedené je zřejmé z toho, že nebyl za předávání těchto předmětů odsouzen, je třeba uvést, že jenom z toho, že v těchto případech nebyl obžalovaný odsouzen, nelze dovozovat, že v těchto případech nepředával úplatek. Jisté pouze je, že mu to nebylo prokázáno. Navíc pro posouzení jednání, pro které byl obžalovaný uznán vinným, tato okolnost nemá zásadní význam. Za nesprávnou považuje obžalovaný úvahu nalézacího soudu, že i když se jeví pravděpodobné, že k předání úplatku došlo již v předchozích dvou případech, tak že to prokazuje předání úplatku i ve třetím případě, potažmo, že odsouzený byl na výplatní listině obžalovaného. K této námitce je třeba uvést, že okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že lze těžko uvěřit, že by se jen v jednom případě jednalo o předání částky 20 000 Kč a v ostatních případech by se jednalo jen o předávání materiálů týkajících se personální agentury, kterou chtěl obžalovaný založit. Z takové formulace nelze dovozovat, jak to činí obžalovaný, že předchozí dva případy prokazují předání úplatku v třetím případě. Užil-li okresní soud vysvětlení o výplatní listině, učinil tak poněkud nešťastně na podkladě otázky, kterou vyslovil odvolací soud ve svém předchozím kasačním rozhodnutí.
15. Namítl-li obžalovaný, že nelze vyloučit, že v předmětech – obálcích byly sice věci „problematické“, avšak že se zároveň nejednalo o úplatky, respektive peníze, a mohlo se jednat o udání na jeho obchodní konkurenci, o věci, které měl odsouzený pro obžalovaného přednostně vyřídit (povolení k pobytu), nebo o cokoli jiného, co nesouviselo se stíhanou trestnou činností, tak je třeba uvést, že nic takového nezmnínil odsouzený P■■■■ H■■■■, byl-li vyslýchán jako obžalovaný, a nic takového dosud nenamítal ani obžalovaný. V každém případě dne 8. 11. 2017 předal obžalovaný V■■■■ T■■■■ P■■■■ H■■■■i konspiračně obálku, v níž bylo 20 000 Kč, tedy nikoliv žádné písemnosti, které nyní zmiňuje. Byť P■■■■ H■■■■ nebyl jako svědek vyslechnut, neboť odmítl vypovídat, tak nelze vycházet pouze z výpovědi obžalovaného, jak to namítá. Vycházet je třeba ze všech důkazů provedených nalézacím soudem.
16. Zmínil-li okresní soud, že odsouzený nepotvrdil prohlášení obžalovaného o účelu předání

zadržené obálky, tak obžalovaný namítl, že netvrdil, že by odsouzenému výslovně řekl, že se jedná o pojistku, aby k němu v budoucnu nastoupil do zaměstnání. Tvrdil, že to bylo účelem jeho jednání, nikoliv, že by to výslovně odsouzenému sděloval. Ani tato námitka obžalovaného však nemá žádný podstatný význam. Zásadní je zjištěný a důkazy prokázaný způsob předávání předmětů mezi obžalovaným a dnes již odsouzeným P. H., zejména a především způsob předání peněz dne 8. 11. 2017, který okresní soud lodicky zhodnotil v odůvodnění napadeného rozsudku.

17. Obžalovaný za podstatné považuje, že účel předání peněz musí být v souladu se zásadou v pochybnostech ve prospěch prokázán, stejně jako musí být prokázána subjektivní stránka jednání obžalovaného. Odsouzený navíc o možném budoucím zaměstnání u obžalovaného hovořil. Souhrnně obžalovaný uvedl, že neexistuje žádný přímý důkaz o tom, že by obžalovaný předal odsouzenému částku 20 000 Kč jako úplatek, nepřímé důkazy dle jeho názoru netvoří ucelený řetěz, který by nepřipouštěl jiný závěr, nežli ten jeden a jediný, a to, že obžalovaný vědomě (zejména co do naplnění subjektivní stránky jednání) předal odsouzenému částku 20 000 Kč jako úplatek.
18. K uvedenému považuje odvolací soud za nutné zdůraznit, že skutkový stav věci nemusí být objasněn tak, že o něm nevznikají vůbec žádné pochybnosti, ale tak, že o něm nesmí být důvodné a tudíž rozumné pochybnosti. A takové pochybnosti nalézací soud neshledal a s jeho závěry se odvolací soud ztotožnil. Ztotožnil se i s právními závěry okresního soudu, na které pro stručnost odkazuje.
19. Bylo již rovněž zmíněno, že okresní soud nepostupoval důsledně při úvahách o trestu. Sice správně dovodil, že obžalovanému polehčuje, že před spácháním trestné činnosti vedl řádný život, nesprávně však uzavřel, že obžalovanému nic nepřitěžuje. Ve smyslu § 42 písm. a) trestního zákoníku obžalovanému přitěžuje, že spáchal trestný čin s rozmyslem a po předchozím uvážení. Tuto přitěžující okolnost okresní soud opomněl. Opomněl ovšem řádně zdůvodnit především peněžitý trest, který obžalovanému uložil. Při přiznaných příjmech a úsporách obžalovaného považuje odvolací soud navíc uložený peněžitý trest za nepřiměřeně mírný. Zpřísnit tento trest ovšem nemohl s ohledem na absenci odvolání státního zástupce v neprospěch obžalovaného. Brání tomu již obžalovaným zmíněná zásada zákazu změny k horšímu vyjádřená v ustanovení § 259 odst. 4 trestního řádu. Odvolací soud neuvažoval ani o změně druhu uloženého trestu, mimo jiné i z důvodu, na který poukázala obhájkyň obžalovaného ve veřejném zasedání s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 670/05 o subjektivním vnímání obžalovaného, že by podmíněný trest odnětí svobody vnímal citelněji, než uložený trest peněžitý.
20. Lze tak uzavřít, že Krajský soud v Plzni odvolání obžalovaného V. T. neshledal důvodným, proto jeho odvolání zamítl podle § 256 trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního

návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 21. května 2020

JUDr. Zdeněk Jaroš v. r.
předseda senátu